

[Pia Kjærsgaard]

fik vi en folkeafstemning om et stort og væsentligt spørgsmål, hvor befolkningen altså mente noget helt andet end det, politikerne troede. Hvordan kan man så tale om et nationalt kompromis? Det er jo helt uforståeligt, der er snarere tale om en national tragedie.

De værste punkter i EF-unionen er jo stadig med i det nationale kompromis. Samhørighedsfonden og den sociale dimension betyder, at forholdene for de danske lønmodtagere bliver væsentligt forringet. De socialistiske strukturer og Samhørighedsfonden, som det nationale kompromis ikke rører ved, betyder, at man tager fra de rige lande i Nordeuropa og giver til de fattige lande i Syd. Hvor vil man få pengene fra? Hvis danskerne skal betale til samhørigheden i EF, bliver man enten nødt til at hæve skatterne eller også – og det er måske endnu mere sandsynligt – forringe vilkårene for danskerne.

Den mest oplagte måde at skaffe pengene til fondene på er at foretage offentlige besparelser, typisk at skære ned på overførselsindkomsterne og derved forringe det sociale sikkerhedsnet for danske statsborgere. Men det kan vel ikke være meningen, at danskerne skal bøde i form af manglende bistandshjælp, lavere pension og dårligere offentlig service, fordi der skal overføres penge til Sydeuropa.

Selve Maastrichttraktaten og dermed EF-unionen i sig selv er heller ikke helt tydeligt defineret. Der er utrolig mange muligheder for fortolkninger og dermed mange muligheder for at forklare, hvordan Unionen vil blive. Én ting er, hvad teksten i Maastrichttraktaten konkret siger og beskriver, noget ganske andet er, hvordan virkeligheden vil vise sig at blive.

Jeg tror, at den danske befolkning endnu en gang vil vise sig at være situationen mere voksen end flertallet i Folketinget og stemme nej til det nationale forræderi.

Jeg skal slutte af med på Fremskridtspartiets vegne at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget på ny konstaterer, at et flertal af vælgerne forkastede traktaten om Den Europæiske Union ved folkeafstemningen den 2. juni 1992, bekræfter Folketinget indholdet af sin dagsorden af 18. juni 1992 og pålægger regeringen fortsat at forhandle Danmarks fortsatte deltagelse i det europæiske

samarbejde i fuld respekt for afstemningsresultatet og i tæt kontakt med alle Folketingets partier.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 12).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Ivar Nørgaard (S):

For tiden rejser regeringsrepræsentanter, navnlig udenrigsministeren, rundt i Europa for at fremlægge de danske synspunkter. Socialdemokratiets formand er også på rundrejse, Markedsudvalget har været på rejse og har for ganske nylig været sammen med repræsentanter for alle de øvrige EF-medlemslandes parlamenter, nemlig medlemmer af de udvalg, der beskæftiger sig med EF-spørgsmål.

Formålet med denne aktivitet er at forklare, hvad der ligger bag det danske forslag, som syv af Folketingets partier står bag. Det er ikke nogen let opgave, fordi de øvrige landes politiske repræsentanter opfatter vore ønsker som noget meget revolutionerende, der vil stoppe det, de ønsker at gennemføre. De er skeptiske af præcis de modsatte grunde, som fru Pia Kjærsgaard har givet udtryk for, og som Fremskridtspartiet lægger til grund for sin bedømmelse. Man mener nemlig, at de danske forslag er så vidtgående, at det vil umuliggøre en videreudvikling af samarbejdet i den retning, man ønsker.

Fru Pia Kjærsgaard har i dag fremhævet, at der slet ikke er nogen forskel på det, vi foreslår, og indholdet af Maastrichttraktaten. Hvis det var tilfældet, ville det jo være en let sag at få de øvrige lande til at forstå, hvad vi ønsker, men det er det ingeniørlunde, og det er netop, fordi der selvfølgelig er en forskel.

Statsministeren nævnte, at forhandlingsudspillet indeholder en række tanker, som har fået stigende politisk vægt i den europæiske debat i de seneste måneder. Det er det, man betegner som fællesgodset, bl.a. tanken om, at man nu bør indføre mere åbenhed, større nærhed og mere demokrati i det europæiske samarbejde. Det er selvfølgelig noget, som alle kan være enige om – givetvis også Fremskridtspar-